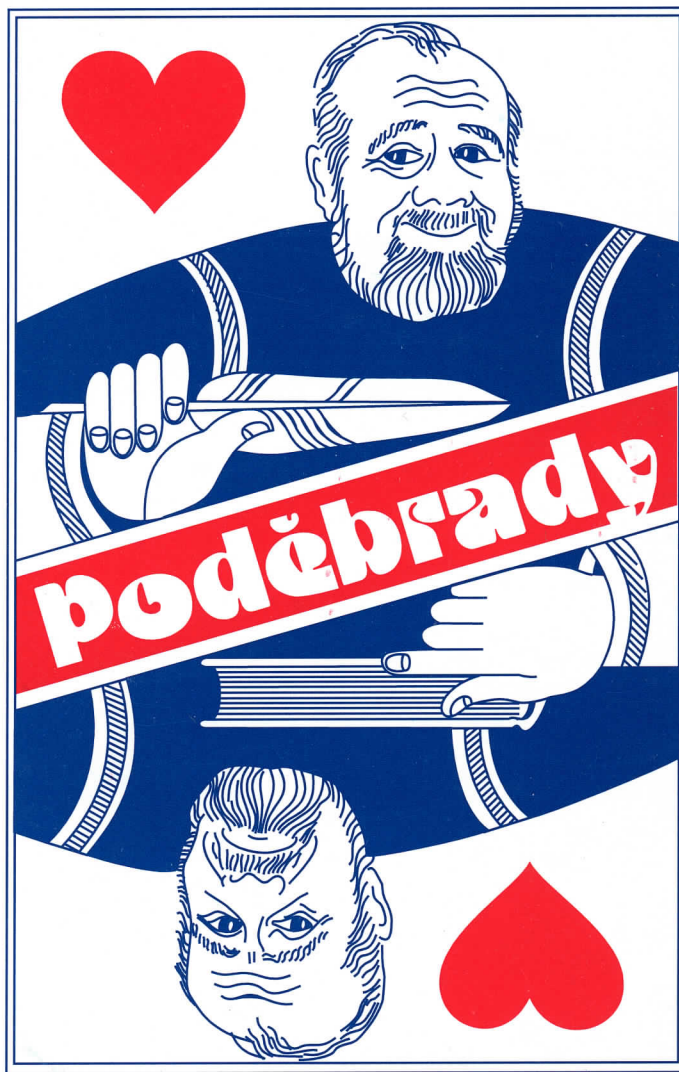

FEMAD

FestiVal mladého amatérského divadla

© Tomková

13. - 16. května 2004

Poděbradský zámek

XIII. národní přehlídka amatérského činoherního
a hudebního divadla
FEMAD Poděbrady – Divadelní Třebíč

FEMAD 2004

13. – 16. května 2004

Z pověření Ministerstva kultury České republiky pořádá:

Informační a poradenské středisko pro místní kulturu
– útvar ARTAMA Praha

a

Kulturní a informační centrum s.r.o.
ve spolupráci s městem Poděbrady

Spolupřátatel:

Svaz českých divadelních ochotníků se sídlem v Praze

Hlavní organizátoři:

Kulturní a informační centrum s.r.o.
Divadelní spolek Jiří

Složení odborné poroty

Předseda poroty

prof. PhDr. Jan Císař, CSc.

Členové poroty

Mgr. Jakub Korčák

Mgr. Alena Exnarová

Rudolf Felzmann

PhDr. Milan Strotzer

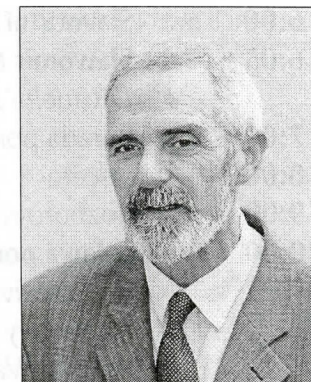
Mgr. Pavel Purkrábek

Mgr. Milan Schejbal

Mgr. Vladimír Zajíc

Tajemnice poroty

Simona Bezoušková, odborná pracovnice pro amatérské divadlo
IPOS-ARTAMA Praha

Nejčilejší měsíc každého roku květen, má většina občanů spojený se dvěma státními svátky a řadou významných dnů. Správně jsem použil výraz většina, protože to nejsou všichni občané. Vím minimálně o jedné podmnožině z řad spoluobčanů, která je v květnových dnech už třicet dva let fixována na něco jiného. Jejich kvetoucí měsíc je spojen s amatérským divadlem, ale také s tvůrčími dílnami, rozborovými semináři, řadou přátelských setkání, diskusemi, výměnou názorů, pochvalami a kritikou. Až emoce opadnou a tvůrci se uklidní, aby se vzápětí mohli rozvášnit nad přípravou nového divadelního kusu, už je tu další květen a může se jít soutěžit. Ani se mi nechce uvěřit, že zas máme jeden rok za sebou. Ovšem je tomu tak, protože je tady nový ročník FEMADu.

Vítám tady opět všechny účastníky poděbradské části dvoutýdenního maratónu amatérského divadla. Doufám, že je Poděbrady nezklamou a soutěžní klání či osobní setkání pro další divadelní tvorbu inspirují a obohatí.

Ing. Jozef Ďurčanský
starosta města Poděbrady

Program FEMAD 2004 v divadle Na Kovárně

čtvrtek 13. května 2004

- 15:30 Úvodní porada poroty
 16:00 Slavnostní zahájení
 16:05 **Ślawomir Mrozek: Kouzelná noc**
Divadelní studio J.K. Tyl KD v Jičíně / režie: soubor
 17:00 Porada poroty
 18:00 Večeře
 19:00 Rozborový seminář (Kouzelná noc)
 20:00 **Taková podivná kombinace citů**
Rádobydivadlo Klapý / režie Ladislav Valeš
Na motivy hry Ingmara Bergmana Podzimní sonáta upravil Ladislav Valeš
 21:40 Porada poroty
 22:40 Rozborový seminář (Taková podivná kombinace citů)

pátek 14. května 2004

- 10:00 **I.A. Gončarov/ J. Tejkl: Oblomov**
Divadlo Jesličky ZUŠ Na Střezině Hradec Králové / režie Josef Tejkl
 13:00 Porada poroty
 14:00 Oběd
 15:00 Rozborový seminář (Oblomov)
 16:00 **Šílená lokomotiva**
Divadýlko Na dlani Mladá Boleslav / režie: kolektiv Petr Matoušek inspirován hrou Ignacyho Witkiewicze
 17:00 Porada poroty
 18:00 Večeře
 19:00 Rozborový seminář (Šílená lokomotiva)
 20:00 **Woody, Woody ...**
Malá scéna Zlín / režie: Petr Nýdrle
Na motivy hry W. Allena Zahraj to znovu
 21:10 Porada poroty
 22:00 Rozborový seminář (Woody, Woody)

sobota 15. května 2004

- 10:00 **Patrick Marber: Na dotek**
SPOlek Divadelních Nadšenců (SPODINA) Plzeň / režie Jakub Zindulka
 12:20 Porada poroty
 13:30 Oběd
 14:30 Rozborový seminář (Na dotek)
 15:30 **Josef Tejkl: Solný sloup**
DS Černí šviháci Kostelec nad Orlicí / režie Josef Tejkl
 17:15 Porada poroty
 18:15 Večeře
 19:00 Rozborový seminář (Solný sloup)
 20:00 **I. Peřinová / V. Peška: Zrzavá subreta aneb Zvířecí divadlo**
Ořechovské divadlo Ořechov u Brna / režie Vlastimil Peška
 21:15 Porada poroty
 22:15 Rozborový seminář (Zrzavá subreta aneb Zvířecí divadlo)

neděle 16. května 2004

- 10:00 **Lotte Ingrisch: Rakvičky**
Divadlo Kámen Praha / režie Petr Macháček
 10:45 Porada poroty
 12:00 Oběd
 13:00 Rozborový seminář (Rakvičky)
 14:00 **Ivan Teller: Komédie o chytrosti**
Českokrumlovská scéna / režie Štěpán Kryski
 14:50 Porada poroty
 16:00 Rozborový seminář (Komédie o chytrosti)
 Zakončení FEMADu Poděbrady
 17:00 Závěrečná porada poroty

Divadelní studio J.K. Tyl

Sławomir Mrożek

Kouzelná noc

Režie: soubor

Scéna – Václav Pokorný, Zdeněk Holý, kolektiv

Výběr hudby a zvuk. efekty – Dobroslav Kubík

Zvuk – Miloš Řehák

Světla – Zdeněk Prokeš, Petr Prokeš

Isnpice – Jiřina Holá

Osoby a obsazení

Pan kolega – Josef Vavřina

Drahý pan kolega – Josef Novotný

Třetí osoba – Pavlína Maderová

Začátek představení 13. května v 16:05 hodin

O souboru

Počátky divadelního dění v Jičíně sahají až do dob Valdštejnských. Samotný divadelní spolek J. K. Tyl byl založen v roce 1912. V průběhu let docházelo ke spojení i s jinými spolky, zabývajícími se dramatickou tvorbou.

Počátkem 70. let činnost souboru zaniká a objevuje se až v roce 1979, kdy přicházejí mladí lidé mající chuť nejen hrát, ale i režisovat.

V roce 1980 přichází první inscenace – polská detektivka Zuzana je v podezření. Následuje Kytice pro panenku (1981), Dům na nebesích (1982), Kreon, král thébský, Dalskabáty, hříšná ves, drama Pikadon, komedie Dámský krejčí, Werichova úprava Slaměného klobouku (nejúspěšnější hra souboru v počtu odehraných repríz).

Poslední premiérou souboru byla 16. 5. 2003 černá komedie polského dramatika Sławomira Mrożka Kouzelná Noc. S touto inscenací soubor vyhrál v roce 2004 divadelní přehlídku souborů v Lomnici nad Popelkou. Kouzelná noc je hrou pro dva herce a jednu herečku a intimní prostředí. Je hrou o samotě mezi lidmi.

O autorovi

Narodil se 26. června 1930 v Borzecinie u Krakova, studoval na Akademii výtvarných umění, studia nedokončil a v letech 1950-54 působil jako novinář v polském deníku. Od roku 1954 spolupracoval se studentským experimentálním divadlem Bim-Bom z Gdaňska. V roce 1968 vystoupil veřejně s ostrým protestem proti vstupu vojsk Varšavské smlouvy do Československa, odmítl se vrátit do Polska a požádal o politický azyl. Na nějaký čas cenzura v Polsku zakázala uvádět jeho hry, ale od roku 1973 je opět hrají profesionální divadla. V roce 1981 stejně ostře vystoupil s dopisem „Čím to nebylo“ proti zavedení vojenského stavu v Polsku. Cenzura zakázala jeho hry „Vatzlav“ a „Velvyslanec“.

Debutoval v roce 1950 fejetony, kritikami a satirickými povídkami, které později souborně vydával (Slon, 1957; Svatba v Atomicích, 1959). Je autorem dvou románů (Malé léto, 1956; Útěk na jih, 1961), filmového scénáře Ostrov růží (1975) a souborů kreslených karikatur (Polsko v obrazech, 1957; Brýle S. Mrożka, 1968 aj.). V letech 1956-58 vydával v časopisech „Od A do Z“ a „Literární život“ parodistickou rubriku Pokrokář.

Jako dramatik debutoval v roce 1958 hrou Policajti (1959). Následovaly hry: Krocán (1961), Na širém moři (u nás jako Trosečníci, 1961), Karel (1961), Striptýz (1961), Tancovačka (1963), Kynolog v rozpacích (1963), Kouzelná noc (1963), Smrt poručíka (1963). V roce 1964 vyšlo Tango a příští rok mělo premiéru hned v Polsku, v Jugoslávii a u nás. Po Tango vznikla hra Krejčí, autorem zveřejněná až v roce 1977, a poetika her S. Mrożka se mění. Vznikly hry: v letech 1977-78 cyklus aktovek o Lišákovi, Pěšky (1980), Velvyslanec (1982), Letní den (1983), Alfa (1984), Kontrakt (1985), Portrét (1987), Vdovy (1990), Láska na Krymu (1993).

Rádobydivadlo Klapý

na motivy hry I. Bergmanna Podzimní sonáta

Taková podivná kombinace citů

Režie – Ladislav Valeš

Scéna, zvuk a osvětlení – Pavel Hurych

Kostýmy – Kateřina Baranowská

Výběr hudby – Ladislav Valeš, Veronika Týcová

Osoby a obsazení

Charlotte – Eva Kodešová

Eva – Veronika Týcová

Viktor – Pavel Macák

Helena – Lenka Šťastná

Otec – Jaromír Holfeuer

Leonardo – Ladislav Valeš

Chlapec – Jan Kaška

Začátek představení 13. května v 20:00 hodin

O souboru

Divadelní soubor Rádobydivadlo Klapý oslavil v loňském roce patnáct let své existence. Za tuto krátkou dobu dosáhl vynikajících úspěchů na národních i mezinárodních pódii. Již osmkrát byl účastníkem celostátního festivalu Jiráskův Hronov, kde se každoročně představují se svou tvorbou špičková divadelní seskupení všech žánrů. Téměř pravidelně je soubor vyslán Ministerstvem kultury na doporučení divadelních odborníků na mezinárodní festivaly a přehlídky. Například v Rakousku, SRN a ve Slovenské republice. Letos jede na mezinárodní přehlídky do Maďarska a Německa s divadelní hrou Fajdraricie.

O autorovi

Každý z nás prožíval v dětství prchavé okamžiky štěstí, naděje a touhy. Cítil hebkost mámina pohlázení, vůni jejich vlasů, polibku před usnutím ... a slyšel hlas, který něžně hladil. V tu chvíli si ještě neuvědomujeme souvislosti mateřských doteků a vztahů s našim dalším životem. A po pravdě řečeno, mnohdy si jejich

potřebu neuvědomují ani rodiče. Teprve později, až nastane ona neodvratná proměna dětského v dospělé Já, pocítíme, zda láska, kterou jsme tehdy dostávali, byla opravdová a dostatečná. Je to taková podivná kombinace citů, která nás doprovází životem od narození až po smrt. Od pochopení k nepochopení, od lásky k nelásce.

Červenou nití této divadelní hry je vztah mezi matkou a jejími dcerami. Naivní dětská naděje se mění v trpké zklamání. Touhy, přání a sny se podřizují absenci minulých citů. Musíme se učit žít. Největší překážkou je, že tápeme jako slepci. Pokud nás někdo bude milovat takové, jací jsme, odvážíme se možná konečně sami na sebe pohlédnout.

Oblomov

Osoby a obsazení

Olga – Karolína Rozsivalová
Ilja Iljič Oblomov – Antonín Fendrych
Zachar – Jan Dvořák
Štolc – Jakub Malý
Tarantjev – Milan Perger st.
Ivan Matvejič – Petr Čapek
Pšenicyonová – Jana Šimková
Doktor – František Novák
Alexejev – Karel Syřůček
Jelena Igorjevna – Monika Janáková
Volkov – Jan Andrejko
Sudbinskij – Milan Hajn
Pěnkin – Petr Vydarený
Andrjuša – Dominik Šimek

Sbor

Diana Čičmanová
Eliška Šustová
Monika Janáková
Marie Krátká
Tereza Pechová

Scénář a režie – Josef Tejkl
Projekce – Jan Andrejko
Zvuk – Petr Svoboda
Světla – Roman Štajner
Kostýmy a hudební spolupráce
– Monika Janáková
Hudba z děl Petra Iljiče Čajkovského,
Roberta Schumanna a pravoslavných popů

Délka představení včetně patnáctiminutové přestávky tři hodiny. Přestávka po dvou hodinách, v průběhu představení odcházet nelze (atypický prostor).

Začátek představení 14. května v 10:00 hodin

Slovo o souboru

Jesličky, stálá scéna Základní umělecké školy Na Střezině v Hradci Králové, to je dostatečně známý kolos, průběžně třísethlavý, fungující pod touto hlavičkou již třináctý rok. Někteří tuto instituci velebí, jiní proklínají, mnozí zůstávají lhostejní.

Zvenčí je pravda dost obtížné se ve struktuře Jesliček orientovat a tato nečitelnost, jakož i desítky různých odnoží více či méně samostatných svádí leckteré divadelníky k podezření, že práce v Jesličkách je nekonceptní a že při té mnohosti a masovosti se našťestí pro Jesličky nějaký ten talent přece jenom samospádem najde.

Tyto floskule patří již k folklóru a právě proto je v souvislosti se souborem uvádím, aniž bych s nimi polemizoval. Snad také vyvstane ve zřetelnějších konturách, že kromě desítek inscenací ročníkových a řady studiových vzniká v Jesličkách každoročně jedna (dříve i dvě), jež všechny tyto formace má snahu umělecky integrovat.

Slovo o inscenaci

Román – ve skvělém překladu Prokopa Voskovce – jsem kdysi přečetl jedním dechem. Až jsem odmítal uvěřit tomu, že vyšel roku 1859 a nikoli dnes.

Od četby k inscenaci vede ovšem velmi klopotná cesta. Rozhodně nechci zveřejňovat svou bitvu o kód inscenace a její únosnou plochu. Rád naopak seznamuji potencionálního diváka s entuziasmem těch, kteří byli obsazeni.

Síla ruské klasiky spočívá v totální pravdivosti zjevovaného. Jenže jak zjistit, kde pravda končí a kde začíná?

Další pokus. Síla ruské klasiky spočívá v naléhavém kladení otázek. Ano, to se zdá být přesnější. Je Oblomov skutečně líšný člověk? Má pravdu Štolc, jenž se neustále ve jménu čehosi kamsi žene? Je láska cit božský nebo pouhá záminka k nezbytné reprodukci? Má náš život smysl? Jaký? Není smysluplnější naše smrt?

U kladení otázek zůstáváme, neboť jejich jednoznačné zodpovězení je nepokrytým rouháním. Nechtě Jeho Veličenstvo divák stane se oním arbitrem. Každý ovšem po svém, ve vlastní verzi.

Slovo o autorovi

Nejprve vzdejme hold autorovi předlohy, jehož Oblomov se ve své době stal doslova rozbuškou. Klenba románu je úctyhodná a bytelně nosná po staletích.

Autor případně dramaturgie stojí zde nejprve v němém úžasu nad pětisetstránkovou freskou nádherné romantické ražby. Poté týdny váhá mezi kapitulací a sebevraždou. Je-li zvláště otrlý, vrhá se do rozbouraných vln románu, jimiž je znovu a znovu vrhán na břeh, téměř utonulý.

Jedno je jisté – s bolestí v srdci vyhazuje smaragdy a safíry, ponecháváje pouze čiré démanty. Po zjištění, že démantů zůstalo na pět hodin, vyhazuje démanty s rizikem, že klenba se zřítí a z démantů stane se antracit.

Opře-li se v této chvíli o pomoc Boží a dostane-li se mu jí, příběh získá oblohu a dramatický tah tříhodinové délce navzdory. Zadaří-li se zvláště, dostaví se i katarze – a to už jsme pak byli opravdu v divadle. Neboť divadlo bez katarze není divadlem a ztrácí smysl.

Šílená lokomotiva

Světla, zvuk – Jaroslav Beran
Scéna – Petr Matoušek, Simona Hájková
Režie – tvůrčí kolektiv Divadýlka na dlani

Osoby a obsazení

Siegfried Tenger, strojvedoucí – Radek Kotlaba
Žofie Tengerová, jeho žena – Kateřina Krušková
Mikuláš Vojtášek, topič – Petr Matoušek
Julie Tomášiková, jeho snoubenka – Jitka Bartošová
Valerián Kapustinský, úředník – Radek Novotný
Mína hraběnka z Barhelmu – Simona Hájková
Turbulencius Gengoň, vlakvedoucí – Jan Hejdrých
Tuberciensius Gengoň, průvodce – Jan Hejdrých
Hrabě Drácula – Luboš Dvořák
Mírek Dušín – Tomáš Kraus
Jarka Metelka – Jiří Filip
Červenáček – David Horák / Martin Weiss

Začátek představení 14. května v 16:00 hodin

Slovo o souboru

Divadýlko na dlani vzniklo na sklonku léta 1998. První inscenací byla hra „Jeden den velkokněžny“, která vznikla podle literární předlohy Oldřicha Daňka. Její premiéra (6. června 1999) odstartovala oficiální historii souboru.

V následujících letech přibýly krom divadelních představení (V. K. Klicpera – „Žižkův meč“ premiéra 1999, A. Goldflam – „Horror“ premiéra 2000, V. Strisko – „Goldoniáda“ 2001, „Malé noční hry“ 2002 a Lásky hra šalebná 2002 a jako poslední v roce 2003 Šílená lokomotiva) i další projekty, které připravilo samo Divadýlko na dlani anebo na nich výrazně participovalo. Mezi jinými můžeme jmenovat účinkování na mladoboleslavských středověkých jarmarcích (1999 – 2002), kde jsme připravili historická intermezza, která divákům pomohla dokreslit období jednotlivých jarmarků.

Další významný projekt, který vznikl za finanční podpory města Mladá Boleslav je

„Léto na dlani“. Stručně se dá charakterizovat jako letní plenérová scéna. V letošním roce připravujeme 3. ročník.

Krom těchto, pro soubor významných a větších akcí vystupujeme pravidelně i na drobnějších podnicích, jako jsou jarmarky, hraní pod širým nebem apod.

Od roku 2000 jsme občanským sdružením. V současné době máme 23 členů.

Stručně o hře

Stanislav Ignacy Witkiewicz – Witkacy (1885 – 1939) Patří mezi představitele evropské meziválečné avantgardy. Ani české kulturní veřejnosti není neznámý a jeho titul Bláznivá lokomotiva se čas od času objevuje na našich jevištích. Jako metafora světa podléhajícího přetechnizované a neustále spěchající společnosti nijak nevybočuje z Witkiewitzova ostatního díla. Obvyklé jsou i jeho motivy umělce, duševního vykojení, zločinu a také ironie, která se nezastavuje ani před poměrně silnými morbiditami. V našem souboru jsme do původního textu hry poměrně značně zasáhli, doplnili řadu postav, a vůbec se snažili rozvíjet text novým směrem, ovšem při zachování základních tématických postupů. To, že hru hrajeme stále pod jménem původního autora, je především poděkování za úžasnou inspiraci, kterou nám jeho text byl. Případné divákovy kroucení hlavou nad výsledným tvarem však bereme zcela na sebe.

Radek Kotlaba

Malá scéna Zlín

Na motivy hry W. Allena Zahraj to znovu, Same

Woody, Woody ...

Režie – Petr Nýdrle

Scéna – Vladimír Komora

Hudba: Bach, Beethoven, Paganini, Morricone,
Hupfield, Mancini, Yello, Monk ...

Zvuk – Vladimír Komora

Světla – Jakub Michálek

Osoby a osazení

Allan Felix – Marek Mikláš

Dick Christieová – Miroslav Dosoudil

Linda Christieová – Renata Švrčková

Bogart – Pavel kundera

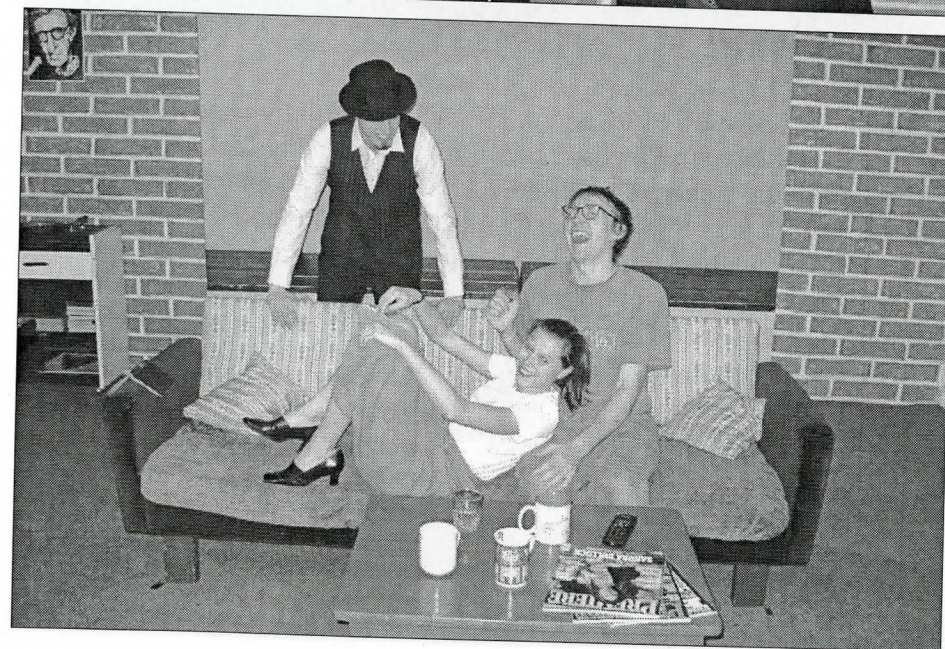
Nancy, Sharon, Gina, Vanessa,

Dívka na diskotéce, Barbara, Eskymačka, Michelle
– Hana Hradilová

Začátek představení 14. května v 20:00 hodin

O souboru

Divadelní soubor Malá scéna vznikl v roce 1969 při literárně-dramatickém oboru tehdejší Lidové školy umění ve Zlíně. Za 35 let své existence nastudoval 115 inscenací, odehrál více než 1450 představení a uskutečnil 12 přehlídek svých inscenací. Prvních 20 let činnosti souboru je spjato se jmény manželů Navrátilových. Tito Malou scénu založili a otevřeli jí cestu na nejrůznější festivaly a také do světa. Třetí desetiletí existence souboru znamená nástup nových mladých režisérů. V současné době zde působí čtyři režiséři a každý z nich pracuje se svojí skupinou. Samozřejmě se tímto také změnil rukopis uváděných představení. Pravidlem však stále zůstává hrát pro mladého a také nejmenšího diváka. Divadelní sál Malé scény, který je součástí ZUŠ Zlín v současné době splňuje představu kulturního centra, kde se střídají filmové projekce, hostují divadelní soubory a pořádají další kulturní akce takřka každý den.

SPolek Divadelních NAdšenců (SPODINA) Plzeň

Petr Marber

Na dotek

Režie – Jakub Zindulka

Osoby a osazení

Alice – Olga Ženíšková

Anna – Veronika Vašků

Dann – Ondřej Dočkal / Vratislav Mikan

Začátek představení 15. května v 10:00 hodin

O autorovi

Patrick Marber – současný anglický dramatik. Za divadelní hru Na dotek (1999) obdržel řadu prestižních ocenění (Cenu Laurence Oliviera za nejlepší hru, Cenu kritiků za nejlepší hru roku atd.).

O souboru

SPolek Divadelních NAdšenců – SPODINA vznikl v roce 1998. O rok později se stal členem Plzeňské neprofesionální scény. Za dobu své existence nastudoval celkem čtyři inscenace. Filmovou adaptaci Huismansova románu Tam dole L. Buñuela a J. C. Carrieria, Minikomedie P. H. Camiho, rozšířenou verzi téhož, Rakovnickou vánoční hru, Na dotek).

S inscenací Minikomedie SPODINA postoupila na celostátní přehlídku mladého a netradičního divadla do Písku, kde skončila mezi inscenacemi doporučenými pro Jiráskův Hronov.

Solný sloupy

Texty melodiemi oděl – Milan Šána ml.
Straussův valčík Na krásném modrém Dunaji
s jízdou páternosteru zmixoval Jiří Kolafa
Zvuk – Jan Jošt
Světla – Michal Kozel
Pohybová spolupráce – Petra Šustová
Technika + stavba scény – Ladislav Marek
Kostýmy – Iveta Dusilová
Autor scénáře + idea scény
+ režie – Josef Tejkl

Osoby a obsazení

Božský mašiníra etc.
– Milan Perger Policajt st.
Ptáček – Petr Malý
Ptáčková etc. – Milan Perger Policajt ml.
Otrokář, Poslanec inseminátor etc.
– Miroslav Vorlík Muňoz
Tchyně – Josef Žid
Medvídek – František Novák Michalec
Sláva etc. – Zbyněk Svoboda
Pultar etc. – Ludvík Žid
Dáma etc. – Antonín Fendrych
Kolemjdoucí etc. – Aleš Hanáček

Závěrečnou skladbu Advent nahrála skupina Oboroh, zpěv Roman Řeřich Dostál.
Svolení k jejímu užití v organismu Solnejch sloupů: Slávek Klecandr, autor

Začátek představení 15. května v 15:30 hodin

O souboru

Zrozen z vnitřní potřeby reflektovat současnost, správně natlakován více než desetiletou pauzou na luzích kosteleckých, zatím obdivuhodně šlape. Už teď je jasné, že onen záviděníhodný tah na výpověď není pouze dílem dílčího úspěchu inscenace prvních Amatérů.

Soubor zdravě riskuje s obnaženou hrudí, odmítá vyšlapané stezky a počítá s tím, že jednou jsi dole, jindy nahoře. Nepřipouští si autocenzuru ani servilitu ke svým případným chleboďárcům. Jeho optika se napájí suterény různých úrovní. Jen tak lze asi podávat věrohodnou zprávu zespoda, jen tak se lze občas povznést velmi, velmi vysoko a nahlédnout marasmus našeho žití z kosmické perspektivy.

Do pečlivě střežené maskulinní tvrže Černých šviháků se podobně jako ve známém hororu Vetřelec nabourávají pod různými více či méně rafinovanými záminkami ženy. Marnost nad marností, v další zamýšlené inscenaci Čilimník budou zřejmě připuštěny. Snad tento vpád nebude labutí písni Černých šviháků. Neboť kam čert nemůže...

O hře

Solný sloupy vyšly opět z pera principála Černých šviháků Josefa Tejkla a nepochybně tedy zase páchnou „tejklovinou“. Jak již naznačeno, záměrem inscenace není nic menšího než podat poctivou zprávu zespoda, chcete-li, o stavu vody na českých tocích, o rosném bodě apod.

Jistě i o tom, že ony ty české toky zas až tak české nejsou a že naše vlastní malost, chcete-li zaprcatělost, ještě přesněji zaprděnost plodí všechny ty Kožené a Železné, na něž pak tak hrdinně ex post a unisono nadáváme. Takže jako stádo odhazujeme zodpovědnost za sebe a za svět a zalézáme do svých pelechů s pivními řečmi na rtech, zatímco loupeživí rytíři v kravatách, jimž středověk v našich palcích nesmírně vyhovuje, předstírají šetrné inventury rodinného stříbra, aby vzápětí a ve vhodné chvíli, podobně jako kdysi Švédové Rudolfovu kunstkomořinu, vyvezli toto stříbro do věčných pekel svých kont. Těžko pak soudit, kdo je tu větší parazit, jestli usměvavý inventurník nebo přihlížející otrhanec.

Naštěstí, chcete-li, při vší směle /volte ad libitum/ veškeré ty naše nebetyčně důležité čapáry hrajeme na zrnku písku, v oceánu kosmu tak bezvýznamném...

Naštěstí, chcete-li, při vší směle /volte ad libitum/ existuje spravedlnost nezemská, jejíž varovné záškuby my tak snadno přehlídáme...

Vlastně jde o jediné. Donutit diváka ke smutnému smíchu. V lepším případě jej otrávit a pobouřit. Dost možná, že se nám to nepodaří zcela, že volba prostředků ke zdivadelnění tohoto záměru je v leccems mylná. Potom vám ovšem nezbyvá než ocenit alespoň snahu.

PS: Varování! Prosíme ty diváky, které pobouřili již naši umírnění Amatéři, aby na Solný sloupy v žádném případě nezavítali. Riskují daleko horší estetickou újmu.

Zrzavá subreta aneb Zvířecí divadlo

Režie, hudba, kostýmy – Vlastimil Peška
Scéna, kostýmy, masky a rekvizity
– Jitka Pešková, Marie Kozlová, Zdenka
Kloudová, Zdeněk Kubík a kolektiv
Světla, zvuky – Robert Křižanič,
Ondřej Voráč, Květoslav Kozel
Náповěda – Marta Kubíková

Osoby a obsazení

Prase, režisér – Jaroslav Lorec
Kráva, asistentka režie – Libuše Pehalová
Čáp, choreograf – Jiří Navrátil
Kozel, herec – Radim Koráb
Vrána, herečka – Ivana Černá

Opice, herečka – Petra Ryšavá
Jelen, starý herec – Miroslav Urban
/ Tomáš Slezák
Liška j.h. – Radoslava Hadačová
Slepice, náповěda – Jiřina Kotvrdová
Kachnička, inspicientka – Helena Pešková
Tučnák, první kulisák – Zdeněk Pehal
Tučnák, druhý kulisák – Petr Sekanina
Tučňáček – Vendula Pešková
Kočka Ťapina – Lucie Rušková
Kočka Micina – Petra Šabatová
Kočka Čičina – Petra Klímová
Datel, autor – Vlastimil Peška
Pes, korepetitor – Jaroslav Hadač

Začátek představení 15. května v 20:00 hodin

O souboru

Ořechovské divadlo je proslulý vesnický divadelní soubor, který svojí divadelní poetikou dravého komediantství a velké múzičnosti udivuje diváky nejen po celé České republice, ale i na četných zahraničních zájezdech. (Maďarsko, Švédsko, Německo, Anglie, Belgie, Švýcarsko.) Divadlo má své sídlo ve stejnojmenné střediskové vesnici nacházející se jihozápadně od Jihomoravské metropole - města Brna.

Dnešní špičkový soubor vznikl před sto roky z čistého vlasteneckého nadšení tehdejších zakládajících členů, které v počátcích vedl mladý dělník Josef Malý. Na začátku II. světové války bylo nadšení pro divadlo tak velké, že si ořechovští ochotníci postavili na místě staré selské stodoly Prozatímní divadlo. V této, dnes již technicky nevyhovující budově hraje a zkouší soubor Ořechovského divadla až do dnešních dnů, i když by si jistě pro svou práci zasloužil kulturnější prostředí.

V čele této scény stojí již celých 28 roků profesionální režisér, hudební skladatel, scénograf a dramatik Vlastimil Peška, který vtisknul dnešnímu souboru nezaměni-

telnou a ojedinělou tvář. Repertoár Ořechovského divadla je výhradně orientován na tituly veseloherního ražení. Často vychází z autorské dílny svého uměleckého šéfa (Cvokstory, Po všem hovno, po včelách med, Jak Švédové marně Brno obléhali), či z výrazně zpracovaných děl české a světové klasiky (Ubu Králem, Falstaff, Strakonický dudák).

O hře

Zrzavou subretu napsala Iva Peřinová, jako loutkovou komedii pro liberecké Naivní divadlo v roce 1998. Jde v pravdě o rozkošnou alegorickou hříčku z prostředí divadelního zákulisí.

Druhým autorem se stal Vlastimil Peška, který v loňském roce rozšířil komedii o písňové texty a upravil ji pro činoherní jeviště. Budeme-li ještě přesnější, ušil nový kabát na tělo hercům Ořechovského divadla. To však neznamená, že si tuto komedii nemohou zahrát i jiná divadla.

Divadlo Kámen

uvádí decentní vídeňskou hřbitovní baladu Lotte Ingrisch

Rakvičky

Napsala – Lotte Ingrisch
Překlad a režie – Petr Macháček

Osoby a obsazení

Ema – Karolína Dušková
Otakar Šinágl – Milan Neburka

Začátek představení 16. května v 10:00 hodin

O souboru

Divadlo Kámen vzniklo v roce 1998 jako uskupení lidí s vyhraněnou představou o svébytné formě činoherního divadla. Skupina respektuje většinu zavedených pravidel činohry a používá její obvyklé nástroje, často jim ovšem dává jiný smysl. Divadlo Kámen se snaží posouvat na první pohled klasickou divadelní formu do nových rovin. Pojetí inscenací je důsledně autorské.

Divadlo Kámen dosud vytvořilo 6 celovečerních programů. Od roku 2000 hraje kolem 30 představení ročně především v několika pražských klubech (Karlínské Spektrum, Studio Damúza, Karlos bar, Klub Klamovka aj.) a menších divadlech v dalších městech (Pardubice, Benešov, Litvínov aj.).

Další informace včetně aktuálního programu jsou k dispozici na internetové adrese www.divadlo.cz/kamen.

O hře

„Na všech oknech našeho baráku zavřel okenice. A už je nikdy neotevřel... Aby na naši hanbu už nikdy nesvítlo slunce.“

Hra je téměř doslovným překladem původního textu (Vinillikipferln),

úspěšného především v německy mluvících zemích (je uváděno přes 100 inscenací v různých divadlech především v Evropě a severní Americe). Divadlo Kámen uvedlo její českou premiéru, za účasti autorky.

O autorce

Lotte Ingrisch (nar. 1930 ve Vídni, žije tamtéž) je autorkou několika úspěšných černých komedií. Zaměřuje se na vídeňské prostředí. Nejznámější hrou je Vídeňský tanec smrti, vzdáleně připomínající Nezvalova Černého ptáka. Kromě divadelní tvorby je také autorkou několika novel a rozhlasových her.

Českokrumlovská scéna

Ivan Taller

Komedie o chytrosti

Režie – Štěpán Kryský

Scéna – Jakub Baran

Hudba – Jan Vozábal

Osoby a obsazení

Ondřej – Dalibor Návara

Háta, jeho žena – Dráža Škrabánková

Janek – Zbyněk Toman

Žofie, jeho žena – Vendula Koželuhová

Tomáš – Jakub Baran

Uršula, jeho žena – Jarmila Nožičková

Principál – Jasn Vozábl

Felčar – Jarda Šakal Jílek

Prokop – Radek Maruna

Začátek představení 16. května v 14:00 hodin

O souboru

Českokrumlovská scéna byla založena v roce 1945. Do roku 1985, kdy byla činnost „utlumena“, se v souboru vystřídaly na tři stovky členů a bylo uvedeno více než půldruhého sta titulů. Na repertoáru byly jak klasické české divadelní hry, tak operety, díla světových dramatiků i vlastní pořady.

Od roku 1993 tvoří soubor převážně mladá generace herců. Na repertoáru se v letech 1993 - 2003 vystřídalo celkem 10 titulů, z toho 4 večerní představení a 6 pro dětské publikum. Soubor hraje především na domovské scéně, t.j. v Městském divadle Český Krumlov a v průběhu roku účinkuje také na hradech a zámcích a na jihočeských scénách. Kromě toho se podílí na organizaci a průběhu jiných kulturních aktivit, jakými jsou např. Slavnosti pětileté růže. Členové se zúčastňují divadelních dílen a seminářů, soubor pak různých divadelních přehlídek.

O hře

Uvádíme hru Komedie o chytrosti, jejímž autorem je Ivan Taller a jak je psáno v podtitulu, jedná se o historii utěšenou a kratochvílnou, pro panny a mládence k potěše sepsanou podle starých tisků.

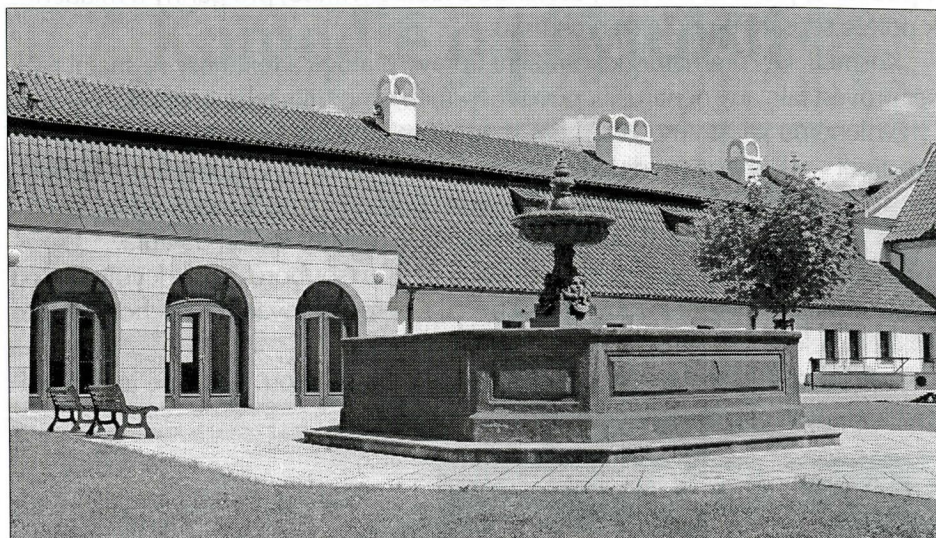
„Kosmetické“ dramaturgicko-režijní úpravy dialogů a textů hry se snažil režisér provést tak, aby nenarušily původní příběh, umožnily jeho gradaci a pomohly zvolenému jevištnímu ztvárnění. A to proto, aby hra byla hratelná v různém prostředí – v kamenném divadle, na hradech a zámcích, v klubech i ve volném prostoru. Tentýž důvod „rozpoltil“ některé postavy nebo naopak zdvojnásobil jejich roli. K písniám složil hudbu náš hudebně nadaný ředitel divadla.

Když se takto vytvořené perly předložily členům souboru, došlo k vulgárnímu a totálnímu znásilnění hudby i textů herci, s nerespektováním ničeho a z takto pojaté kolektivní spolupráce vznikl minimuzikálek.

Naše komedie nemá v úmyslu být hlubokou moralitou. Chceme jen dát námět k zamyšlení a příjemně pohladit na duši.

Historie poděbradského divadlnictví

Jak je zaznamenáno v nejstarší kronice poděbradského ochotnického spolku, už v roce 1820 o prázdninách se sešli místní studenti a několik zámeckých úředníků, aby si zahráli divadlo. Mezi studenty byl i zdejší rodák František Turinský (1796-1852), považovaný později za prvního básníka a dramatika českého národního obrození. Divadlo se hrálo v jediné vhodné místnosti ve městě - v bývalé hradní kapli, sloužící už dávno jako odkladiště nepotřebných věcí.

Od roku 1861, kdy po pádu Bachova absolutismu se mohla volněji rozvíjet česká společnost, začaly i Poděbrady žít čilým kulturním a společenským životem. K předním místním spolkům patřili ochotníci, kteří 16. září 1861 ve stejné prostora, přeměněné v malý divadelní sál, sehráli za velkého zájmu obecního první představení. Pojmenováním spolku "Jiří" se přihlásili k nejslavnějšímu rodáku, králi Jiřímu z Poděbrad. Každoročně pak nacvičili nejméně 11 představení.

Jak vypadala první poděbradská scéna, líčí ve vzpomínkovém článku z roku 1911 v Nezávislosti jeden z řady nadšených ochotníků dr. Bohumil Bouček: "Původním divadlem byla nízká klenutá zámecká kaple s jediným pouze vchodem a 3 okny. Třetinu kaple tvořilo jeviště, na kteréž herci museli vystupovati z hlediště, takže obecní mnohého divadelního překvapení bylo zbaveno, neboť vidělo herce buď již kostýmovaného, nebo hudebníky, jak se na jeviště ubírají. Jeviště bylo malé, pouze pro dvě kulisy. Za kulisami byla prostora ne-

dostatečná, i museli ve Strakonickém dudákovi někteří účinkující občas dlít pod podlahou, buď klečíce, neb ležíce, poněvadž nebylo větší hloubky. Šatny byly dvě. Dámská ve výklenku, okna zakrývala se pohyblivou záclonou, mužská v bývalé sakristii, která měla pouhé 4 metry čtvereční prostoru. Oblékati se mohli herci buď v přízemí, neb v prvním patře na žebříku. Na oponě znázorněn byl král Jiří v stoje s žezlem v ruce a s korunou na hlavě, máje notné kníry, kol krále bylo Labe a v pozadí zámek. Ten král někdy blahodárně působil, když herci plavali - sestupoval poznenáhlu shůry až přikryl všechny nesnáze. Zařízení šatny bylo nejprimitivnější. Zelené bundy, selský kabát, papírové škorně, papírem polepené meče a hellebardy, hojně pozlátka a zlatých prýmek, celé dvě paruky, to byl původní inventář. Nábytek na jevišti se sestával ze dvou nejjednodušších zeleně natřených stolečků a 4 takových židlí. Musel dostačiti právě jak pro královský dům, tak i pro chatrč. Světlo dávaly 4 petrolejové lampy, které byly mezi kulisami připevněné na tyčích, a bylo-li třeba zatmíti jeviště, tu se otočily lampy od jeviště do kulis a v prosceniu umístěné lampy zakryly se pozdvižením prkének. Obecní netušilo, v jakém nebezpečí se nalézalo v pádu ohně, jistě, poněvadž byl jen jediný východ, polovina obecní by se byla udusila..." 24. srpna 1879 hrál divadelní spolek Jiří v zámecké kapli po stojedenadevadesáté a naposledy. Z neznámých příčin, na žádost majitele barona Siny museli ochotníci vyklidit kapli a přestěhovat se do nevyhovujícího provizoria - do sálu hostince U zeleného stromu na jižní straně náměstí. Jediný společenský sál ve městě bylo třeba včas připravit nejen pro ochotnická představení, ale i pro plesy a jiné druhy zábavy, takže se před a po každém představení musela scéna přestavit a zbořit. To byl také jeden z hlavních důvodů, proč ochotníci, hrající s velkým nadšením, nezištně a většinou k dobročinným účelům či na krytí režie divadla, se rozhodli si vybudovat vlastní divadelní budovu.

Po odchodu vojenské posádky z města v roce 1881 se jim podařilo získat část bývalých kasáren a v krátké době upravit jejich vnitřek na Jiříkovo divadlo. 5. května 1881 dal obecní výbor souhlas a od 1. července započala přestavba. Do konce listopadu bylo vše hotovo a 18. prosince 1881 bylo divadlo slavnostně otevřeno veselohrou "Dcery pana Zajíčka". V Pamětní knize ochotnického spolku najdeme zajímavé záznamy o tom, že budovat divadlo v Poděbradách nebylo tak jednoduché. "Stavba se protáhla proto tak dlouho, poněvadž se odbývala v oddílech, pro které bylo podle potřeby buď nové plány vypracovat, neb již stávající se přepracovati musely. Mezi stavbou odbývaly se četné schůze nového výboru a bylo usnášení se pro velkou různost náhledů mnohdy velmi obtížné, když pak jednáno bylo o vnitřním vybavení divadla, tu různily se náhledy nejvíce. Jedni drželi se náhledu p. Bohumila Schnircha, který, náhodou zde meškaje,

stavbu ohledal, aby zatím na zdobení žádný náklad činěn nebyl, nýbrž aby po čase, až prostředky tomu dovolovají budou, divadlo prací štukatéřskou a malířskou čistě umělecky vyzdobeno bylo, kdežto druzí chtěli mít divadlo hned vyzdobené. Druhý návrh byl většinou přijat, i usneseno, aby se práce ozdobná svěřila čalouníkovi. Nastalo jednání o úpravu jeviště. Prvotní plán, aby prozatímně staré dekorace umístěny v novém divadle, brzo zavrhnut, i svěřeno bylo zhotovení portálu p. Kouckému ve Vídni, část pak dekorací p. Krátkému v Sadské a p. Skalovi v Praze. Poslednějšímu bylo svěřeno i zařízení jeviště. Tak po nepoměrně dlouhé době jest konečně divadlo dokončeno. Místnosti jsou prostranné, pohodlné, elegantní, ze všech míst, vyjímaje několik sedadel na tribuně a část galerie, jest rozhled velmi dobrý. Osvětlení dostatečné dává 12 lamp, rozestavených po hledišti. Jeviště pak osvětleno jest 26 lampami. V celém divadle jest 180 sedadel a přes 200 míst k stání. Při divadle jest též šatna pro obecnstvo. Pro východ jsou ustanoveny 4 dveře. Pro případ poplachu dána jest obecnstvu možnost rychle uniknout. Veškerá opatření pro případ ohně jsou účinná i bude vždy o představení 5 hasičů v divadle na stráži. Budova byla znaleckou komisí ohledána, že v ní vyhověno všem předpisům bezpečnosti."

Od roku 1881 měly Poděbrady vlastní „kamenné“ divadlo se stálou scénou, kterou se tehdy mohla pochlubit jen velká města. Divadelní budova zůstala v obecním majetku, ale na „věčné časy“, jak bylo zapsáno ve věnovací listině, byla odevzdána do užívání ochotnickému spolku. V souvislosti s přípravami oslav 25. výročí trvání ochotnického spolku v roce 1886 bylo divadlo ještě vylepšeno, částečně přestavěno, zřízeno v něm 6 lóží a nově vymalováno. Výzdoba divadla byla svěřena známému pražskému malíři – dekorátoru Gustavu Kubešovi, který vymaloval na stropě alegorické postavy a průčelí vyzdobil jmény českých dramatických spisovatelů. Současně byla instalována i nová opona s Kubešovým pohledem na poděbradský zámek a s postavami krále Jiřího a jeho manželky Kunhuty po stranách. (Střed opony, který sloužil ještě ochotnickému spolku v Osečku, je nyní uložen ve sbírkách Polabského muzea.) Za prvních deset let sehráli ochotníci v Jiříkově divadle neuvěřitelný počet 125 premiér a do roku 1911 měli v kronice zaznamenáno dalších 252 představení. Největšího rozkvětu dosáhlo poděbradské divadelní ochotnictví v letech 1911 – 1937. Za tu dobu se mohlo pochlubit nastudováním 550 her.

K posledním větším úpravám vnitřního zařízení Jiříkova divadla došlo v roce 1925 podle návrhu poděbradského rodáka akad. malíře Oldřicha Kerharta. Dosti vysoké náklady (přes 123 000 korun) se podařilo uhradit už během tří let. Interiér jeviště i hlediště byl sice zmodernizován, ale ani tak divadlo nemohlo plnit požadavky na prostor, kde se odbyvala nejen všechna

ochotnická představení, ale často i výpravné hry, opery a operety, uváděné různými kočovnými společnostmi. V divadle se pořádali také bezpočet koncertů, akademii, přednášek a veřejných schůzí. Jiříkovo divadlo se stalo neodmyslitelnou součástí „lázeňské kultury“. Často bývali hosty jak ochotníků, tak zejména divadelních společností přední umělci pražských divadel (J. Mošna, E. Vojan, M. Hübnerová, R. Deyl, E. Kohout, E. Vrchlická, J. Steimar, R. Nasková). Na jevišti Jiříkova divadla byla objevena v roce 1896 pro Národní divadlo také proslulá tragédka Leopolda Dostalova a odsud přešli na naši první scénu i její bratři Adolf a Karel jako dramaturgové a režiséři. Jiříkovo divadlo se mohlo dokonce pochlubit tím, že tu bylo poprvé provozováno několik původních českých her za přítomnosti jejich autorů (F. J. Čečetka, J. Štolba, L. Baudyšová, F. X. Svoboda, I. Hermann).

V únoru 1937 nacvičili poděbradští ochotníci líbivou hru tehdy populární spisovatelky Maryny Radoměské (která jezdila do poděbradských lázní) pod názvem „Srdce v soumraku“. 21. února bylo představení opakováno, aniž kdo tušil, že je to představení v Jiříkově divadle poslední. 22. února po třetí hodině zrána zpozoroval náhodný chodec, jak z divadla vychází kouř. Vzbouřil okolí a po několika minutách se k divadlu začali sbíhat první místní hasiči. Při otevření dveří bylo zjištěno, že požár zachvátil celé jeviště a lóže a rychle se šířil na balkón. Z vnitřku divadla se už nedalo nic zachránit. Shořely všechny kulisy, kostýmy i mnoho soukromých věcí, které si ochotníci přinesli z domova nebo na představení vypůjčili. Z budovy zakrátko zůstaly jen holé zčernalé zdi. Ani příčinu požáru se nepodařilo jednoznačně určit. Snad to byl uhlík, který vypadl z kamen v kulisárně, delší dobu doutnal a pak v olejem napuštěných kulisách našel oheň vhodné prostředí ke svému rozšíření.

Jak těžce dolehl požár Jiříkova divadla na místní ochotníky, vyjadřuje článek otištěný bezprostředně poté v "Poděbradských novinách": Právě jubilejní rok, ve kterém náš spolek divadelních ochotníků "Jiří" oslaví 75 let svého trvání, přinesl nám tak smutné pondělní jitro. Nenadáli jsme se, když po zdařilém nedělním představení opouštěli jsme s novými plány činnosti náš stánek, že časně ráno budeme se dívat, jak nelítostný oheň ničí to, co jsme nade vše měli rádi, naše milé Jiříkovo divadlo. Bylo chudé, bylo nemoderní, vyrostlo z malých poměrů, nepostačovalo často našim smělým jevištním představám, ale bylo naše, posvěceno prací několika desetiletí, velikou tradicí, bylo drahým odkazem minulých generací a jejich kulturního úsilí.

A měli jsme slzy v očích, my, staří ochotníci, když dívali jsme se do plamenů; které jako by se sytily vši tou žhavou láskou, kterou jsme přinášeli od let krásné ochotnické práci. Co vzpomínek se nám rojilo v mysli na nesčetné večery zkoušek, shonu, na všechno, co ochotnická činnost s sebou přináší, naděje, zklamání, družné soužití i chvíle nesouladu a bojů. A každý žhavý řítící se trám jak hrouda na rakev dopadlá zarýval se do naší bolesti až k nesnesení. Náš zármutek cítili s námi i naši přátelé z řad obecnstva, jimž Jiříkovo divadlo přirostlo k srdci. Zde trávili drahé večery, aby na chvíli zapomněli v ušlechtilé zábavě, a potleskem a pochvalou, tou jedinou odměnou ochotnické práce, dodávali nám chuti a nového zápalu pro další činnost.

Už v roce 1920, u příležitosti 500. výročí narození krále Jiřího, rozvinuli ochotníci mezi poděbradskou veřejností velikou akci za postavení krásného, moderního divadla. Mělo se stavět podle plánů, vypracovaných předním architektem J. Freiwaldem, kterého česká veřejnost znala už jako autora projektů na divadla v Hronově, Chrudimi a Kolíně. Byl založen "Sbor pro postavení Jiříkova divadla", který si dal nelehký úkol shromáždit dostatek finančních prostředků na vybudování reprezentačního divadelního budovy v sousedství lázeňského parku. Provoláním a letáky se spolek obrátil na celou českou veřejnost, organizoval peněžní sbírky, neboť náklady na nové divadlo představovaly 2-3 milióny korun. Ochotníci sami nabízeli zdarma odpracovat tisíce hodin. Realizaci sice přiblížil požár starého Jiříkova divadla, ale získané dary a půjčky na velkorysý Freiwaldův projekt nestačily. Definitivní konec snahám o vybudování nového divadla v Poděbradech udělala okupace.

Hlavním organizátorem celé akce byl energický a neúnavný režisér, povoláním učitel, Jan Rada. Sám vyjednával s arch. Freiwaldem i se zdejšími staviteli, jednal s peněžními ústavy o poskytnutí půjček, byl všude tam, kde se jednalo o zdar této myšlenky. Mezitím se však vyhrotily osobní spory mezi představiteli zdejšího ochotnictva natolik, že v roce 1934 došlo v Poděbradech k založení nového divadelního souboru "Tyl". Na scéně v hotelu Záložna sehrál "Tyl" za necelé 4 roky 71 představení. Požár Jiříkova divadla v únoru 1937 svedl

oba poděbradské soubory ke společné práci na tylovské scéně na Záložně. Špatné podmínky myšlenku na nové divadlo jen podporovaly. Režisér Rada objevil, že by se pro divadlo dala využít bývalá zámecká hospoda "Na kovárně", sloužící t. č. za garáže a skladiště. Ředitelství lázeňské společnosti (vlastník zámku) bylo ochotno k tomu účelu prostory vyklidit. Znovu bylo jednáno s arch. Freiwaldem, který vypracoval podrobné plány na vybavení divadelních místností.

Přestavbu severní a východní části zámeckého podhradí na nové divadlo prováděl poděbradský stavitel Josef Noháček. K peněžním příspěvkům od institucí nemálo přispěly i sbírky mezi zdejšími občany a výtěžky z četných ochotnických představení, hraných na provizorní scéně na Záložně. Za necelých 9 měsíců od převzetí prostor, po nepředstavitelných obtížích zejména se sháněním stavebního materiálu, byly všechny práce skončeny a nové zámecké divadlo Na kovárně slavnostně otevřeno hrou Ladislava Stroupežnického "Naši furianti" 25. dubna 1942. V divadle bylo sehráno ještě 63 představení, ale pak byl divadelní spolek úředně rozpuštěn a správcem divadla se stalo Město Poděbrady. O novém divadle psal pochvalné články nejen místní tisk, ale i Jakub Rydvan v Národní politice 8. května 1942: "Je téměř neuvěřitelné, jak se podařilo vkonstruovati do těchto sporých prostor i balkón a všechno příslušenství, když nesmělo se s vnějškem a stávajícím nízkým zastřešením zámeckého křídla ani hnout. Zvlášť pozoruhodný je vzhled dvorany hlediště, jež může pojmut na 500 návštěvníků (z toho asi 80 míst k stání). Jeviště se sgrafitovým obrazem místní ak. malířky Řezníčkové-Zoubkové nad portálem, apostrofujícím dřívější určení za kovárnu, znaky města i býv. pánů, je poněkud stísněné ve všech rozměrech, ale i tak je s podivem, co vše bylo možno zde uskutečniti. Pod zákulisím umístěno je vytápění teplým vzduchem, herecké šatny jsou velmi prostorné a pohodlné a nad nimi v podkroví projektován byt divadelního sluhu. Divadlo, svým vzhledem i možnostmi určené jako intimní v nejkrásnějším smyslu slova, zařazuje se mezi dnes již četná stálá divadla mimopražská jako další významné středisko národní kultury jejíž hodnotná prozatímnost je nejlepším příslibem budoucí definitivnosti." Po čtyřiceti pěti letech, v roce 1987 si technický stav divadla vynutil jeho celkovou rekonstrukci. Té předcházelo již v roce 1984 rozhodnutí MNV v Poděbradech o vyklizení budovy divadla z důvodu havarijního stavu konstrukce krovu a taškové krytiny. Havarijní stav nebyl však pravděpodobně dost pádným důvodem k tomu, aby nebyl v květnu 1985 vydán souhlas k užívání divadla na víceméně politickou režimní akci Neumannovy Poděbrady. V roce následujícím byl vydán havarijní výměr na střechu divadla a 7. května 1987 Ústav jazykové a odborné přípravy University Karlovy ohlásil opravy krovu a střechy. Ten den můžeme považovat za počátek rekonstrukce, která s různými peripetemi trvala do 19. prosince 2000, kdy proběhla kolaudace obnoveného divadla.

Divadelní spolek Jiří založen již v roce 1861

Ochotnické divadlo se začalo hrát v Poděbradech v odsvěcené zámecké kapli už v roce 1820. Dnešní občanské sdružení „Divadelní spolek Jiří“ pak založili místní nadšenci v roce 1861 a počínaje tímto datem se stala jeho činnost nepřetržitou součástí historie města. O dvacet let později získaly Poděbrady přestavbou bývalých dragounských kasáren své první stálé „jiříkovo divadlo“. To však v roce 1937 nešťastně vyhořelo. Jeho pokračovatelem se pak v roce 1942 stalo Divadlo Na Kovárně zbudované rovněž z iniciativy poděbradských ochotníků na prvním zámeckém nádvoří. Z důvodu havarijního stavu však musela být budova divadla v roce 1987 uzavřena. Od té doby spolek (častý účastník národních přehlídek) přežíval víceméně symbolicky. Teprve na přelomu tisíciletí s příslibem znovuotevření divadla opět došlo k výraznému oživení činnosti. V roce 2000 to byla po dlouhém odmlčení adaptace detektivní hry Agathy Christie Deset malých černoušků, kterou jsme po celé léto hráli v prostředí poděbradské zámecké zahrady. Následující rok se na repertoáru objevily hned tři komedie a jedna pohádka. Celkovou bilanci roku 2001 vedle zmíněných 4 premiér pak doplňuje 25 repríz a dvě komponovaná pásma. V roce 2002 spolek pokračoval v nastoupeném tempu a připravil dvě autorské pohádky. Jednu od Václava Charbuského „Král a sedlák“ a druhou napsal Jaroslav Koloděj „Kašpárek a Kopřivka“. Žánrovou nabídku pak doplnilo historické drama Ladislava Langra „Králobraní“ a hudební komedie Rudolfa Trinnera „Moje žena není anděl“. Na repertoáru zůstala ještě z roku 2001 komedie „Dedeček, aneb musíme tam všichni“ od Jaroslava Koloděje. Celkový účet za rok 2002 činí 69 představení a téměř 4 500 diváků. K tomu je jako již tradičně navíc třeba započítat pořádání literárního happeningu „24 hodin čtení“ a spolupořadatelsví národní přehlídky amatérského činoherního a hudebního festivalu FEMAD.

KIC Poděbrady s.r.o.
Kulturní a informační centrum

Projekt se uskutečnil za finanční podpory Středočeského kraje

FEMAD Poděbrady / Divadelní Třebíč vydalo Informační středisko pro místní kulturu – útvar ARTAMA Praha. Grafická úprava a předtisková příprava: Obálka + FEMAD Poděbrady – Kulturní a informační centrum Poděbrady, Divadelní Třebíč – Kulturní, vzdělávací a informační zařízení Třebíč. Tisk: F-print, Tyršova 1, 288 02 Nymburk, tel.: 325 514 125. Náklad 800 výtisků.